

Boodschap van Zijne Heiligheid Paus Franciscus voor de Mondiale Dag van de Migranten en Vluchtelingen 2015 "Kerk zonder grenzen, Moeder voor allen"

Geliefde Broeders en Zusters,

Jezus is "de verkondiger van het Evangelie bij uitstek en het Evangelie in persoon" (*Evangelii Gaudium, 209*). Zijn bezorgdheid, met name voor de meest kwetsbaren en uitgestotenen, nodigt ons allen uit zorg te dragen voor de zwaksten, en zijn lijdend gelaat met name te herkennen in de slachtoffers van nieuwe vormen van armoede en slavernij. De Heer zegt: "Ik had honger en gij hebt Mij te eten gegeven. Ik had dorst, en gij hebt Mij te drinken gegeven. Ik was vreemdeling en gij hebt Mij opgenomen. Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed. Ik was ziek, en gij hebt Mij bezocht. Ik was in de gevangenis, en gij hebt Mij bezocht" (*Mt.25, 35-36*). De zending van de Kerk, zelf een pelgrim in de wereld en de Moeder van alle mensen, is derhalve Jezus Christus lief te hebben, in het bijzonder Hem te eren en van Hem te houden in de armsten en meest verlatenen; onder dezen zijn zeker migranten en vluchtelingen, die trachten te ontkomen aan moeilijke levensomstandigheden en gevaren van allerlei soort. Daarom is dit jaar het thema voor de Mondiale Dag van de Migranten en Vluchtelingen: *Kerk zonder grenzen, Moeder voor allen*.

De Kerk opent haar armen om alle mensen, zonder onderscheid of beperkingen, te verwelkomen met het doel te verkondigen dat: "God is liefde" (*1 Joh.4:8,16*). Na zijn dood en verrijzenis vertrouwde Jezus aan zijn leerlingen de opdracht toe zijn getuigen te zijn en het Evangelie van vreugde en barmhartigheid te verkondigen. Op de dag van Pinksteren verlieten de leerlingen de bovenzaal met moed en enthousiasme; de kracht van de H. Geest overwon hun twijfels en onzekerheden, en stelde allen in staat in hun eigen taal de prediking van de leerlingen te verstaan. Vanaf het begin is de Kerk een moeder geweest met een hart open naar heel de wereld, en zij heeft geen grenzen gekend. Deze zending is voortgezet gedurende tweeduizend jaren. Maar zelfs in de eerste eeuwen sprak de missionerende verkondiging over het universele moederschap van de Kerk, hetwelk vervolgens werd ontwikkeld in de geschriften van de Vaders en werd behandeld door het Tweede Vaticaans Concilie. De Concilie Vaders spraken over *Ecclesiae Mater* om het wezen van de Kerk uit te leggen. Zij brengt zonen en dochters voort en "ontvangt hen en omarmt hen met haar liefde en in haar hart" (*Lumen Gentium, 14*).

De Kerk zonder grenzen, Moeder voor allen, verspreidt over de wereld een cultuur van aanvaarding en solidariteit waarin niemand wordt gezien als nutteloos, ongeschikt of overbodig. In de daadkrachtige beleving van dit moederschap geeft de Christelijke gemeenschap voeding, geeft zij leiding, wijst zij de weg, alle mensen begeleidend met geduld en dichtbij hen staand door gebed en werken van barmhartigheid.

Vandaag de dag krijgt dit een bijzondere betekenis. In een tijd van zulke omvangrijke migratiestromen verlaten grote aantallen mensen hun vaderland, met een koffer vol vrees en verlangen, om een hoopvolle, maar gevaarlijke reis te ondernemen op zoek naar meer menswaardige levensomstandigheden. Dikwijls echter brengt zulke migratie argwaan en vijandigheid teweeg, zelfs in kerkelijke gemeenschappen, voordat enig inzicht is verkregen over het leven van migranten of kennis is genomen van hun verhalen over vervolging en armoede. Argwaan en vooroordeel conflicteren dan met het bijbelse gebod om de vreemdeling in nood te verwelkomen met respect en saamhorigheid.

Anderzijds ontdekken wij in ons geweten de oproep om ons te laten raken door menselijke ellende en het gebod van de liefde in praktijk te brengen, dat Jezus ons naliet toen hij zich vereenzelvigde met de vreemdeling, met de lijdende mens, met al de onschuldige slachtoffers van geweld en uitbuiting. Echter, vanwege de zwakheid van onze natuur "hebben wij de neiging christenen te zijn, die zich op een veilige afstand houden van de wonden van de Heer" (*Evangelii Gaudium, 270*).

De moed, geboren uit geloof, hoop en liefde, stelt ons in staat de afstand te verkleinen, welke ons scheidt van menselijke ellende. Jezus Christus staat altijd te wachten om te worden herkend in migranten en vluchtelingen, in ontheemden en bannelingen, en door hen roept Hij ons op met hen onze goederen te delen en soms iets van onze rijkdommen af te staan. Paus Paulus VI sprak hierover, toen hij zei dat "de meer gefortuneerden zouden van sommige van hun rechten dienen af te zien om aldus hun goederen ruimhartiger ten dienste te stellen van anderen" (*Octogesima Adveniens, 23*).

Het multiculturele karakter van de hedendaagse samenleving moedigt de Kerk daarom aan nieuwe verplichtingen op zich te nemen van solidariteit, gemeenschap, en evangelisering. Migratiestromen roepen ons eigenlijk op tot het verdiepen en versterken van de waarden, die nodig zijn om een vreedevol samenleven tussen mensen en culturen te garanderen. Het tot stand brengen van louter verdraagzaamheid, die de verscheidenheid respecteert en die gemeenzaamheid bevordert tussen personen met verschillende achtergronden en culturen, is niet voldoende. Het is precies hier, dat de Kerk helpt grenzen te overstijgen, en ertoe bemoedigt "om houdingen van afweer en angst, van onverschilligheid en marginalisatie op te geven ... in de richting van houdingen die gestoeld zijn op een cultuur van ontmoeting: de enige cultuur welke in staat is om te bouwen aan een betere, meer rechtvaardige en broederlijke wereld" (*Boodschap Mondiale Dag van de Migranten en Vluchtelingen 2014*).

De migratiestromen zijn echter zo omvangrijk, dat alleen een systematische en actieve samenwerking tussen staten en internationale organisaties in staat kan zijn zulke stromen op een effectieve wijze te ordenen en er leiding aan te geven. Want migratie gaat eenieder aan, niet alleen vanwege de omvang van het verschijnsel maar ook vanwege "de sociale, economische, politieke, culturele en religieuze problemen die het veroorzaakt, en vanwege de

dramatische uitdagingen die het stelt aan het adres van naties en de internationale gemeenschap" (*Caritas in Veritate*, 62).

Op internationaal niveau wordt er veelvuldig gesproken over de geschikte wijze, over de methodes en over de vereiste regelgeving, om het verschijnsel migratie aan te pakken. Er zijn bureaus en organisaties op internationaal, nationaal en lokaal niveau, die hun uiterste best doen om dienstbaar te zijn aan hen, die een beter leven zoeken door middel van migratie. Niettegenstaande hun edelmoedige en prijzenswaardige inspanningen is een meer afdoend en opbouwend optreden noodzakelijk, dat zich namelijk verlaat op een wereldomvattend netwerk van samenwerking, gebaseerd op het veilig stellen van de waardigheid en centrale betekenis van iedere menselijke persoon. Dit zal leiden tot grotere effectiviteit in de strijd tegen de beschamende en misdadige mensenhandel, tegen de schending van fundamentele rechten, tegen alle vormen van geweld, verdrukking en slavernij. Samenwerken echter vereist wederkerigheid, gemeenschappelijk optreden, openheid en vertrouwen, in de wetenschap dat "geen enkel land alleen de moeilijkheden aankan die met dit verschijnsel gepaard gaan, dat zo wijdverspreid is, dat het inmiddels ieder werelddeel aangaat in de dubbele beweging van immigratie en emigratie". " (*Boodschap Mondiale Dag van de Migranten en Vluchtelingen 2014*).

Het is noodzakelijk om de globalisering van migratie tegemoet te treden met de globalisering van liefde en samenwerking, en dit op zulk een wijze dat de levensomstandigheden van migranten menselijker worden gemaakt. Tegelijkertijd zijn er grotere inspanningen nodig tot verzachting van de omstandigheden, die vaak veroorzaakt worden door oorlog of hongersnood, en die hele volkeren dwingen om hun geboortegrond te verlaten.

Solidariteit met migranten en vluchtelingen moet vergezeld gaan met de moed en vindingrijkheid, noodzakelijk om op een wereldwijd niveau een rechtvaardiger en billijker financiële en economische situatie tot stand te brengen, evenals een groeiende betrokkenheid op vrede, welke de onmisbare voorwaarde is voor iedere geloofwaardige vooruitgang.

Dierbare migranten en vluchtelingen! U bezit een bijzonder plaats in het hart van de Kerk, en u helpt haar om haar hart te verruimen en haar moederschap te tonen aan de gehele mensenfamilie. Verlies uw geloof en hoop niet! Laat ons denken aan de Heilige Familie gedurende de vlucht naar Egypte: Zoals het moederhart van de Heilige Maagd en het zorgzame hart van Sint Jozef het vertrouwen levend hield dat God hen nooit zou verlaten, moge zo dezelfde hoop op God u nooit ontbreken. Ik vertrouw u toe aan hun bescherming en verleen u van ganser harte mijn Apostolische Zegen.

Vaticaanstad, 3 September 2014.
Franciscus.